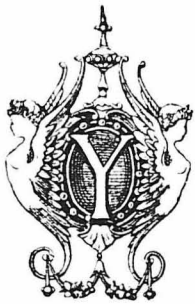

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΥΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΤΕΡ' από λίγα δευτερόλεπτα, ο Σέρλος Χόλμς βρισκόταν μέσα στο σπίτι του παλαιολόγου. Ο Χιρς ήταν ένας σκελετωμένος γέρος με ματωράλια, που πίσω τους λάμπανε τα μάτια του, σαν μιάς ζωοφθόρας. Κρατούσε στο αριστερό του χέρι ένα κλειδοκράνο και με τ' άλλο ανοιχτό στο μέτωπο τον πρόσωπο, για να βλέπει καλύτερα. Κιττάζε καλόκαυλά τον άστινομικό από πάνω ως κάτω. Σε κάποια στιγμή τέλος άφησε μιά φωνή γεμάτη έκπληξη:

—Γνωρίζα να σάς γνωρίσω, κύριε Σέρλοκ Χόλμς! Θεέ του 'Ισραήλ, είναι αδύνατο να σάς γνωρίσω κανείς! Είναι όπως γενήκατε!...

—Θέλω να σάς μιλήσω, Σλόμε Χιρς, είτε μ' ένα ξηρό τόνο ο Χόλμς. Προέβαιε για μιά σπουδαία υπόθεση. Συγγνώμη που σάς ενοχλώ τέτοιαν ώρα, αλλά δεν μπορώ να κάνω κι' αλλιώς!

—Στις διαταγές σας, κύριε Σέρλοκ Χόλμς. 'Ο γέρος Σλόμε Χιρς δεν θα ξεχώριζε ποτέ στη ζωή του, ότι ο ποδοστής άστινομικός του κάποιου τού πρόσφερε κάποια μιά ανεκτίμητη υπηρεσία. Θεωρούσατε, κύριε Χόλμς, τον κλέφτη εκείνον που μου πούλησε ένα φρέσκο πίνακα του Ροδάκη; Μόλις πάρα ο άγνωστος σούτις τέσσερες χιλιάδες λίρες, 'Αλλά ως είχε και ο Σέρλοκ Χόλμς, που χρόνια να παίρνη από μένα ο πανάγαθος και δικαιολογητός Θεός και να τ'α διένη σε κανόν!... Τα κατάφερε και πήρα πίσω τις λίρες μου!...

—Σ' εύχαριστώ, Σλόμε Χιρς, που θυμάσαι την μικρή αυτή έκδειξή μου, που σούδωξα. Τώρα θέλω να με βοηθήσει σε κάτι!...

—Μήπως σάς χρειάζονται χρυσάια; ρώτησε μ' ένα μυστηριώδες ύφος ο 'Εβραϊός.

Και πριν προλάβει ο άστινομικός ν' απαντήσει, πρόθεσε:

—Πείτε μου πόσα θέλετε, κύριε Χόλμς, και θα τάξετε άμεσα στα χέρια σας. Είσαθε καλός και τίμιος άνθρωπος κι' ο Σλόμε Χιρς θα σάς δανείσει, χωρίς κανένα απόλυτον έγγραφο μάλιστα.

—Σ' ευχαριστώ που μ' έστιμάς τόσο πολύ, απάντησε αλλά ο Χόλμς. Δεν θέλω όμως χρυσάια. Θέλω μόνο να μου δώσης μιά πληροφορία.

—Μιά πληροφορία!... είτε άμεσα ο 'Εβραϊός. Ίσως για κανένα τού Παλιόδωρου' αυτού, που δεν είναι πιστευτικές δουλειές;

—Όχι, δεν πέτυχε εκείνο που θέλω. Προέβαιε μ' άλλο πράγμα... Θυμάσαι που μου πούλησες ένα παλιό έπιπλα, ένα γραφείο από ξύλο βαλκανιδικής, χωρίς κλειδαριές;

—Θυμάμαι, λέει! φώναξε ο 'Εβραϊός. Θεέ του 'Αβραάμ! Το μνημονικό μου είχε άζωγη άρκετά γερά, κύριε Χόλμς. Θυμάμαι ότι το γραφείο εκείνο ήταν ένα άριστο έπιπλα! Όταν το προσηύδα τότε, είπα στα μου: «Νά ένα γραφείο για τον κύριο Χόλμς». Σας είδοποισα άμεσα, και σεις τ' αγοράσατε και το καλοπληρώσατε

—Σταμάς, κτήνος! Θα σοκάσης; Θα σοκάσης ή θα στο βολώσω!...

—'Ο Ραπερίνης έβρισε κόκκαλο. —'Ελα δού! τού φώναξε σε λίγο ο έπιαιτρος. Άνοιξε το στόμα σου... άζωμια!... άζωμια παραπάνω!... Άνοιξε λοιπόν το στόμα που νά σε πά' ο διάβολος!...

Κι' απρόσβλητος τόν δυστυχή Ραπερίνη άπ' το ληροδν, τού άνοιξε τά σαγόνια, κι' έβραξε μιά γρήγορη ματιά. Αυτό ήταν όλο.

—Παληροτάτογορα! φώναξε μ' έλπισα στον εκμηδενισμένο και φανταρό. Νά ζωής άπ' έδώ, βροχιάς και!... Γρήγορα στο έστρωσιμα και τού βράδι στο κειθαγωγείο!... Για να πάθης ποιάς ειμ' εγώ!...

Με κατεβασμένο κεφάλι, ο Ραπερίνης έφυγε χωρίς να τολμήση να βγάλη ταμπονιά άπ' τού στόμα του.

Τού βράδι στη φυσική τουρτουριές άπ' τού κρη και δεν έβλεπε μιά δην τη νύχτα. Σάν ξεμέρωσε ήταν σε κακό χάλι. 'Ο ίδιος ο έπιαιτρος διατέλε να τόν μεταφέρουν άμεσα στο στρατιωτικό νοσοκομείο.

Την πρώτη Κυριακή που μάζ ήθε, πήγα στο νοσοκομείο να τόν δω, γιατί ήσαν δέλα τα προσβάτια μας στο θάλαμο κι' άζωμια έπειδή ήξερα πως κατ' έλθοσ ο δυστυχής ήταν καλόκαρδος.

—Που βρισκεται ο Ραπερίνης; ρώτησε τόν θρωκό. 'Ο άνθρωπος γύρισε τού κεφάλι του και μουτε θλιμμένα:

—Μόλις απέθανε! —Πώς!... Έκανα ξεφνιασμένους. Πέθανε;... —Ναι, Δεν είχε τήχη ο κακομοιής! Τόν ελχαν βάλε σε μιά αίθουσα, που βάζουσε όσους πάσανον από τίφου. Έφαγε λοιπόν ένα τυφοειδή πυρετό και πάει μέσα σε τρεις μέρες!...

μάλιστα.

—Θυμάσαι άζωμια, άν τού γραφείο είχε ζωηρά λούδια; —Άζωμια, λέει, άν τού θυμάσαι! Τού θυμάμαι και ποιά ζωηρά λούδια. Εγώ ο ίδιος τοποθέτησα τού έπιπλα εκείνο στο γραφείο σας, κι' εγώ σάς έδειξα την κρήνη, που είχε μέσα στο άριστο έπιπλα τα μαρμαρίνα λούδια του. Σας είχα πη μάλιστα τότε: «Οι κλέφτες τού Λονδίνου εινε τετραλέροτοι και ληλοκλήροι, μιά έννοια σας, που δεν θα μπορούσαν ν' αναπαύωνται την κρήνη τού έπιπλου αυτού».

—Καλά έστ' αυτό, Σλόμε Χιρς. Μά ένα, τού σπουδαιότερο, τού έξοχους.

—Τί!... φώναξε ξεφνιασμένους ο 'Εβραϊός, γυρνώντας τού μάτια του. —Σέ είχα όρκισει τότε στα κόκκαλα τών γυνών σου να μην πής σε κανένα τού μυστικό τού τραπέζιου, και σ' δεν κρήτησες τόν όρκου σου, είτε βαρειά κι' άστυχή ο Σέρλοκ Χόλμς.

—'Ο 'Εβραϊός τραβήχτηκε πίσω παραπάνω. —Είστε σόζοκομοζ. Τού φως τής λάμπας, που την είχε τοποθετήσει πάνω σ' ένα παλιό πίνακα, φώτισε τού παρασπονιέρο πρόσωπό του. Κι' ο άστινομικός είδε τού ζαρωμένα και άζωμια ζήλη τού γέρου, που άνοιχρόζιαναν, και με μιά βαρειά φωνή φώναξε:

—'Ελα, έπιλόγησε, τουλάχιστον, σε πούν είπες τού μυστικό. —'Αστοπελέκι να ρίξη άπάνω μου ο Θεός και να με κάρη, κι' άμεσα μάλιστα! φώναξε ο 'Εβραϊός, μ' ένα θρησκόδη τόνο στη τράχη φωνή του. Ναι, άστοπελέκι να με κάρη, άν ποτέ τού ζήλη μου άνοιζανε για να προσδώσω τού μυστικό τού γραφείου, που είχα όρκισει στην φυσική τών γυνών μου να μη τού βγάλω άπ' τού στόμα μου.

Συγγνώμης ο Χιρς, πλησιάζοντας τόν άστινομικό, τού έπιασε τού χέρια του και τού έλε:

—Κύριε Χόλμς! Για όνομα τού Θεού! Αν βλαστήμησα ποτέ τούς γυνούς μου, που έχουν λυθείς στους τάφος τους από χρόνια τώρα. Ποτέ! Και τώρα, πούτ' ού ένα λούδι μέσα στον τάφο μου, να τού κάνω αυτό!... Σας άρζιζαμια άζωμια μιά φορά στο Θεό τού 'Αβραάμ και τού 'Ισαάκ, ότι δεν πάτησα τόν όρκου μου. Αν δεν πιστεύετε ότι έβρινα άφρονος σαν τάφος, μεταξεδίηθε με σάν ένα φρονικό σέινο σούλο!...

—Καλά!... καλά!... Πάρτε τούς όρκους σου, Σλόμε Χιρς! φώναξε ο άστινομικός, δέβαιος ότι ο 'Εβραϊός δεν έβρισε ψέματα. Και προσάβησε να θυμηθεί ποιάς σε είδε να ξεπέταξες τού λούδι τού τραπέζιου, πριν τού άγοράσω.

—Είνε δύσκολο!... Πολύ δύσκολο!... Πάει ζωηρός τώρα!... Θα προσπαθήσω όμως για σάς, κύριε Χόλμς, να θυμηθώ, είτε ο 'Εβραϊός, πιζώντας και με τού δικού του χέρια τού μελίγνα του.

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς πρσίμεινε. —Άξωμια ο 'Εβραϊός φώναξε:

—Σταθήτε!... Άρζιζω να θυμάμαι. Η ζωή μου ήταν παντοεινή τότε!... Ά, ναι, ήταν παντοεινή και τού πολόν καιρό κι' είχε γεννήσει τόν μικρό Νάτ.

—'Ο Νάτ ήταν πάλι μεγάλος τότε. Έντετα χρονον. Ναι, ναι!... Είμαι σίγουρος τώρα, κύριε Χόλμς. Είμαι δέβαιος ποιάς μ' είχε ιδή.

—Ποιάς; —'Ο έγγονός μου. 'Ο Νάτ Μπέντζου, ο καταραμένος αυτός, που άλλαξοκλήθηκε.

Κι' ο δυστυχής Χιρς άρζιζε να καταριέται τόν έγγονό του. 'Ο άστινομικός τόν διέκρινε με τρόπο και τόν ρώτησε για τή ζωή τού Νάτ. Κι' ο 'Εβραϊός τόν πληροφορήσε ότι ο έγγονός του ήταν ένας έξαινότατος νέος, που είχε διαζωθή στις σπουδές του, ότι είχε πάει και στο Πανεπιστήμιο τής 'Οξφόρδης, αλλά ότι πήγε στο τέλος κακό δρόμο κι' ότι είχε δοσοληρήσει μ' ανθρώπους ήσοποτες.

—Με ποιούς; τόν διέκρινε ο Σέρλοκ Χόλμς. —Νά, με την κυρία Λεβία Φόρστερ, που τραγουδεί στο καμνεϊνού τής άδού Μίδλανδ. Τόν είδα δυό-τρεις φορές μαζί της. Και μ' έναν άλλο άζωμια τόν είδα, μ' ένα κάποιου Φόρντ Άρσέ, που ήταν από χρονον παλιόδιδάσκωλος.

—Μπαρό, Χιρς! φώναξε χαρούμενος ο Σέρλοκ Χόλμς. Είσα σπουδαίος!... Σ' εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά. Δεν μπορώ να καταλάβης τί καλό μούβανε, τί σπουδαιότερες πληροφορίες μούδωσες. Ένα άζωμια θέλω να μου πής: Έξέρεις που κάθεται ο έγγονός σου;

—Δεν ξέρω, που να τόν πά' ο διάβολος! Δεν ένδιαφέρωμαι καθόλου γι' αυτό τού παληοτόμαρο, που άρνήθηκε τή θρησκεία του. 'Ο Χόλμς δεν είχε καιρό για χάσιμο. Είχε μάθει ότι χρειαζόταν. Κι' έτοιμάστηκε να φύγη.

—'Ο γέρος Χιρς τού φώτισε για να βγη στο δρόμο και σε λίγο ο άστινομικός χάθηκε μέσα στη χιονοθύελλα.

(Ακολουθεί)

